

Viveca Lärn

En barkbåt till Eddie

Viveca Lärn

En barkbåt till Eddie

Viveca Lärn

EN BARKBÅT TILL EDDIE

Illustrerad av Eva Eriksson

Saga

En barkbåt till Eddie

© 1992 Viveca Lärn

© 2016 SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711504987

1. Ebook-Auflage, 2016

Format: EPUB 3.0

Denna bok är skyddad av lagen om upphovsrätt. Kopiering till annat än personligt bruk får endast ske efter avtal med SAGA Egmont samt rättsinnehavaren.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont, www.egmont.com

Denna bok tillägnas

*Avd. 23 och Lekterapin
på Östra sjukhuset i Göteborg*

*Särskilt varmt tackar jag
Rose-Marie Granquist, Ulf Jodal
och Göran Wennergren*

Viveca Sundvall

Axel har fått en gris

Det satt små frostpärlor på brevlådorna den lördagsmorgonen Eddie gick ner till bäcken. Fötterna var alldeles iskalla i gymnastikskorna. Han hade bara hittat en strumpa och då var det faktiskt lika bra att vara utan. Vem vill vara varm om en enda fot? Vattensköldpaddan Maxon Jonsson fick stanna hemma i sin stora glasburk.

”Du får inte följa med i dag”, hade Eddie viskat. ”Det är för kallt för dig vid bäcken så här sent på hösten. Du kan få mul- och klövsjuka och det vill du väl inte ha?”

Den lilla vattensköldpaddan betraktade Eddie med outgrundlig blick där hon låg på sin sten med bara den lilla spetsiga svansen nerstucken i vattnet.

”Se här ska du få lite Hönökaka”, sa Eddie, ”det är bra för dig.”

När Eddie sprang nerför slänten mot bäcken kändes luften så rå och kall att han nästan ångrade att han gått ut. Det var som om luften gick rätt ner i bröstet på honom, fastän han hade den tjocka grå tröjan under sin pappas stora grå anorak. Men det var ju inte så varmt inne heller. Fjorton grader på termometern i tvättrummet. Det skulle

säkert ta minst tre timmar innan hans pappa eller Anders vaknade och tände i köksspisens.

De gillade att ligga länge på lördagsmorgnarna, och det var det förbjudet att klaga på. Då kunde man råka ut för att få tända i köksspisens själv. Rooligare kan man ha.

”Hej min lilla bäck!” ropade Eddie för att värma sig.

Märkligt, det kom rök ur hans mun, fast det inte var vinter. Och cigarr luktade det! Eddie tvärstannade och kliade sig i huvudet. Hade han börjat röka utan att märka det själv? Hade han blivit en riktig cigarr-rökare? Detta var högst egendomligt. Kanske hade han börjat dricka sprit också utan att märka det. Han var nog alkoholist. Eddie satte sig bedrövat bland de vissna slippriga ormbunkarna. Han ville absolut inte bli en rökare och en spritare.

”Hallå Heddie! Kom ska du få höra en nyhet”, hördes en röst nerifrån bron.

Där på den lilla spången vid fördämningen satt Axel och rökte cigarr. Det var han som luktat!

Eddie rusade fram till honom, och Axel lyfte upp honom och svingade honom runt i luften, så Eddie fick svårt att andas. Han fick sannerligen rökhosta fast han bara var sju år, och han måste stå och hämta sig en lång stund bredvid Axel.

”Jag heter faktiskt inte Heddie”, sa han allvarligt till Axel. ”Du sa Heddie och inte Eddie.”

”Sa jag Heddie?” frågade Axel. ”Förlåt mig. Jag är nog inte riktigt klok. Det har hänt mig en stor sak i dag, förstår du. Jag har blivit pappa.”

”Pappa!” Eddie fattade ingenting.

Pappa — kan man bara bli det en vacker dag ungefär som man blir förkyld eller får en lös tand? Axel såg ut precis som vanligt. Stor och rufsigt med snälla ögon och en

gammaldags jacka från kriget. Tänk om Eddie också blivit pappa! Tanken svindlade.

”Hur vet du det? Att du blivit pappa?” frågade han misstänksamt.

Axel lyfte Eddie igen och svingade honom runt i luften.

”Jag var med!” utropade han lyckligt. ”En flicka på fyra och ett halvt kilo. Blå ögon och skära tår. En riktig gris. Det är därför jag röker cigarr.”

Eddie tittade klenetroget på Axel och sjönk ner i mossan vid strandkanten.

”Var polisen med?” frågade han.

”Polisen!” skrattade Axel och satte sig ner bredvid Eddie. ”Det är klart. Det är ju min fru. Det är hon som är mamman. Modern! Å, heliga guds moder, vad jag är lycklig!”

Axel lade sig raklång på rygg i den kalla våta mossan och blinkade upp mot den grå novemberhimlen. Eddie stirrade på honom. Axel var förändrad. Ingenting skulle bli som förr.

”Tänker du ofta bli pappa?” frågade han misstänksamt.

”Det är klart”, sa Axel och tog ett djupt bloss på cigarren och andades ut röken rakt på Eddie som genast började hosta igen.

”Å, förlåt”, utbrast Axel ångerfullt och kastade cigarren i bäcken. Den gav ifrån sig ett litet pysande just som den landade på vattenytan och flöt sedan iväg mot havet i sällskap av röda och gula löv. Eddie följde cigarren med blicken medan han lyssnade på Axel.

”Man måste röka cigarr när man blivit far, men annars föredrar jag faktiskt snus. Tjugo barn ska jag ha, så det blir tjugo cigarrer. Det får man stå ut med. Det är inte bara en dans på rosor att föda barn, det ska du veta, unge man!”

"Varför är du här vid min bäck och inte hos den där grisen?" frågade Eddie med liten röst.

"Personalen på BB sa att jag behövde vila mig", svarade Axel stolt. "De föreslog faktiskt att jag skulle ta en stärkande promenad. Och då tog jag bussen hit! Titta här vad jag fått med mig."

Ur sin smutsiga vindtygsjacka med sin intressanta mångfald av fickor tog Axel fram en skinande blank trådlös telefon.

Eddies ögon blev runda.

"En yuppie-nalle!" utropade han. "Kan man ringa vart som helst på den?"

"Visst, varsågod", sa Axel och räckte över den till Eddie som ivrigt fattade den med båda händerna och började trycka på knapparna.

"Då ska jag ringa till Maxon Jaxon i USA!" sa han. "Jag kan numret."

"Nej nej, vi får inte blockera linjen!" sa Axel nervöst och ryckte telefonen från Eddie och stoppade den i fickan. "Den är min svågers, och jag har fått låna den för att sjukhuset ska få tag på mig om jag behöver hjälpa till med något. Blöjor och amningen och navelsträng. Det är mycket nu."

"Jag måste nog gå", sa Eddie.

Axel ryckte till.

"Vad är det med dig?" sa han. "Är du inte intresserad av min lilla gris? Jag tog faktiskt bussen hit för att jag ville ta en promenad till bäcken, just för att kunna berätta det för dig först. Du är faktiskt den allra första vännen jag har som får reda på att jag blivit pappa."

Eddie lyste upp.

"Är det säkert?" sa han. "Att jag är alldeles försten att få veta det?"

Axel satte sig och funderade noga.

”Ja, utom folk på sjukhuset, förstås”, sa han. ”Och Stellas mamma och hennes sambo. Och busschauffören jag åkte hit med.”

Eddie suckade.

”Man kan inte lita på dig, Axel Jonsson”, sa han. ”Du sa förresten till mig en gång att du skulle få en baby till våren. Det vet jag att du sa.”

”Sa jag det?” utbrast Axel. ”Jag är då för tokig. Då menade jag hösten. Det var nog för att jag inte vågade skryta för mycket. Till vintern, sa jag kanske.”

”Jag vet att du sa våren”, sa Eddie, ”för korna får kalvar på våren. Och först trodde jag att Stella var en ko. Det var innan jag visste att hon var polis.”

Axel verkade inte som han hörde på. Han satt bara och stirrade ut i luften och log lite dumt.

”Jag måste i alla fall gå nu”, sa Eddie och försökte vicka på sina iskalla tår inne i skorna.

”Ja, jag måste också åka hem snart”, sa Axel. ”Det är mycket att tänka på. Jag ska köpa napp. Och så har jag Valentino att sköta om också, Stellas hund. Han bryr sig inte alls om mig och bara längtar efter Stella. Han vill inte ens lyssna på fiskhamnsrapporten på radion som han är van vid. Stella trodde att hon skulle få ha med sig Valentino till BB men det gick inte alls. Och det sjukhuset som ska vara så modernt! Jag får väl ta med mig Valentino till skolan på måndag.”

”Det går aldrig rektorn med på”, sa Eddie med tvärsäker röst. ”Man får inte ens ha vattensköldpaddor med sig. Jag har försökt.”

Men Axel var inte alls intresserad. Han började peta med en pinne i fördämningen medan han rynkade ögonbrynen,

så Eddie gav sig iväg på tysta kalla små fötter. Han hoppade på stenarna hela vägen utefter bäcken och vände sig bara om en gång.

”Du kan ju hälsa grisen!” ropade han fast rösten bar inte riktigt.

Axel svarade först inte. Vinkade bara lite med handen.

Men så for han upp och ropade ivrigt till Eddie:

”Vill du åka med till BB en dag, Eddie, och hälsa på?”

Eddie stannade och tänkte.

”Jag vet inte”, sa han. ”Jag tror inte jag tål sjukhus.”

En köttätande hund

När Eddie kom hem var Anders uppe. Han satt vid köksbordet och knaprade på en rå wienerkorv medan han studerade en postorderkatalog.

”Kom ska du få se, Eddie”, sa han vänligt och pekade på en telefon i form av en hamburgare. ”En sådan skulle jag ha i mitt rum. En teleburgare!”

”Ditt rum?” utbrast Eddie. ”Jag bor ju där med.”

”Jag, jag, jag!” sa Anders. ”Är det det enda du tänker på? Du är helt ego. Körd! Pucko!”

”Är jag?” frågade Eddie. Så kom han att tänka på något.

”Du, Anders”, sa han, ”vill du veta nåt nytt?”

”Ja, att katten har spytt”, svarade Anders blixtnabbt. ”Har du hört nåt nyare? Att katten är kryare! Är det nåt mer?”

”Ja. Axel, din majje, har fått barn.”

”Berätta nåt mer som jag inte vet”, sa Anders och gäspade.

Eddie blev så förvånad att han tappade korven han just plockat upp ur en påse på bordet. Anders gav honom en

snabb och sträng blick, så Eddie tog genast upp korven från golvet och borstade av den med anoraksärmen.

”Men det kan du inte veta”, sa han. ”Jag fick veta det först. Axel har inte sagt det till nån.”

Anders tittade på sin bror och knackade sig på huvudet.

”Man har väl njure att tänka med”, sa han belåtet. ”Jag såg när Axels kärring åkte till BB i går. Och väska hade hon med sig. Tjocka tanter som åker taxi med stora väskor får ofta bebisar rätt som det är.”

Eddie måste sätta sig ner och tänka en stund.

”Ja, det här blev i alla fall en gris”, sa han till slut. ”Axel Jonsson har fått en gris.”

”Men det var ju super”, sa Anders, ”nu när det snart är jul.”

Eddie suckade lite och gick in och matade sin lilla vattensköldpadda Maxon Jonsson med ett rädisblad. Han tog upp henne och pussade henne högst upp på skölden, och hon tittade vänligt på Eddie med sina små pepparkornsögon. Eddie satt kvar länge på sin säng med sköldpaddan i väntan på att Anders skulle hitta en ny postorderfiness att visa honom. Till slut ropade Anders — han hade hittat en musikalisk minidammsugare med backspegel.

Det fanns ingen dörrklocka att ringa på i stugan. Folk från stan, som inte var vana vid landet, visste inte hur de skulle bära sig åt. Var det meningen att man skulle gå rakt in som hos bönder i TV-serier från stenåldern? Öppna första dörren, ställa sina skor bland de leriga trätöfflorna i farstun och sedan knacka försynt på nästa dörr? Eller skulle man kanske stå och vänta tills någon behagade gå ut i något litet ärende?